

אמי היקרה,

עד שמכתבי יגיע לשם יהיה כמעט פורים.

לג'ורקה אני שולחת סימניה קטנה. גם אותך הייתי רוצה לשמח לרגל פורים, הייתי רוצה להכין לך משהו, לשלוח לך משהו. משהו שיהיה אות לך שאין אנחנו רחוקות אחת מהשנייה.

מרחק. היום כבר אי אפשר להשתמש במילים הישנות. עם הזמנים החדשים גם הן זכו למשמעות חדשה. היום, כשעולמות מפרידים בינינו, כשאהבתם האין סופית של אנשים מופרדת בגשרים פרושים על אוקיאנוסים, יש להיזהר ממילים כמו "מרחק". יתכן שהמרחק בקילומטרים עצום, והגבולות שבדרך מהווים מכשולים שלא ניתן לעבור. אך אם אני מסתכלת במראה ורואה את שערי הפרוע – הרי אני ממש חשה עלי את מבטך החודר. כשאני עורכת היכרות עם מישהו חדש אני שוברת את ראשי: מה אמאלה הייתה אומרת, מה אמא הייתה אומרת כשאני עושה איזה מעשה טוב. אני יודעת שאת היית מאשרת, ואני מרגישה שהמחשבות שלנו נפגשות אי שם באמצע הדרך. אולי מעל הים. אני מרגישה כמה שהחוט הזה שבינינו, החוט הבלתי נראה, החזק והגמיש, החוט אכן מקשר בינינו. ואני מרגישה כמה מיותר לכתוב לך על הכול, הרי את כול אלה את יודעת ממילא. **האם אפשר לומר שאנחנו רחוקות?**

מה אשלח לך לפורים? רק כמה שורות אלה. וגם בקשה לזהטת מהשמיים שיגיעו במהרה הזמנים שבהם לא נזדקק עוד למילים, למכתבים, כי אז יהיה ברור מאליו ואך טבעי ששלושתנו קרובים, קרובים זה לזה.

באהבה אין סופית נשיקות

אנני

נ.ב.

היום החבר'ה של אילונקה באו לבקר אותי. נחמד מצידם, לא? סיפרתי להם שקראתי לך, שהזמנתי אותך לבקר. הם הסכימו איתי. עד כמה שאדם המביע דעה מבחוץ מסוגל לשפוט. על עצמי רק את העיקר, הכול בסדר.

בינתיים הגיעו שני מכתבים ממך. מה 15-, שבו את כותבת על סופת השלג. אלינו לא הגיע דבר מהקור הוא אבל לך אמאלה, אני מתארת לי איזו שמחה גדולה הייתה. ומהמכתב הקודם שדרכו אני רואה עד כמה המחשבות שלנו נפגשות למרות המרחק.

[שתי השורות הכתובות בצד, לאורך הדף] חברתי לאה, טפטפה בהצלחה טיפות נר על המכתב אבל בגלל הרגלי הכתיבה שלי.....[אין המשך].

[אנו מודים לענת גרשון (אגי גלר) על התרגום מהונגרית]